

[J. E. Nørgaard.]

kan være andre Ting, Familieforhold eller Beliggenhed, som gør, at en enkelt Ejendom kommer op i en usædvanlig høj Pris, og dersom alle Ejendomme skal vurderes til denne usædvanlig høje Pris, kommer vi op paa en kunstig Vurdering ved Ejendomsskylden, som slet ikke svarer til de økonomiske Forhold, som Landbruget lever under.

Der gaar i denne Tid over det danske Landbrug en Kvægsot, Mund- og Klove-sygen, som sikkert vil komme til at koste Landbruget mange Millioner Kroner. Nu maa Landbrugserhvervet tage de Forhold, som til enhver Tid bydes, og ogsaa tage de store økonomiske Tab, som en saadan Kvægsot medfører; men det er en Urimelighed, at man samtidig opretholder en Skatteulighed saa iøjnefaldende, at den samlede Skattebyrde, som hviler paa Landbrugets Indtægter, er statistisk udregnet 25 pCt., samtidig med at andre Erhverv kun har en Beskatning paa 11 pCt. Jeg maa derfor henstille til Regering og Rigsdag, at der under de vanskelige økonomiske Forhold, som Landbruget har levet under i en Aarrække, ikke mindst nu under den hærgende Epidemias Følger, findes et mere retfærdigt Grundlag for Skatteudskrivning end det, der praktiseres i Øjeblikket.

Den højtærede Statsminister har udtalt, at Landbruget burde danne Krisekasser til Imødegaaelse af saadanne økonomiske Forhold, som kan indtræffe. Nu er det vel nok rigtigt, at Krisekasser kan have deres Betydning, men det maa være den første Forudsætning, at der kan komme noget i disse Kasser, og en Betingelse for, at de kan virke, er selvfølgelig, at de er i Stand til at hjælpe paa de økonomiske Misèreer. Jeg ved ikke, om Statsministeren hentydede til, at Landbruget, dersom det oprettede saadanne Krisekasser, kunde forvente Tilskud fra anden Side, eventuelt fra Staten, saa de kunde faa Effektivitet.

Disse og mange andre Forhold er Skyld i, at Landboudommen ikke ser sin Fremtid betrygget ved den Økonomi, hvorunder Landbruget lever, og derfor nyter det ikke, om man nok saa meget udtaler skønne Ord om og henstiller, at Landboudommen bør blive ved sit Erhverv. Saa længe de Forhold, de skal leve under, er saadanne, at de økonomiske Betingelser, der stilles i Udsigt for Ungdommen fra andre Erhverv, overskygger det, Landbruget i Øjeblikket kan yde, kan man spare sig at henstille til Ungdommen at blive, hvor den hører hjemme, ved Landbruget, for den oplyste

og dygtiggjorte Ungdom kan selv tænke, og den kan se, hvilke Forhold baade økonomisk og kulturelt der bydes den for dens Fremtid, og derudfra bestemmer den sin Fremtidsbeskæftigelse.

Ogsaa de Vilkaar, der bydes Landboudommen med Hensyn til Adgangen til Højskoler, ligger paa et saadant Plan, at de opfordrer Ungdommen til at rejse til Byerne og søge ind i et Byerhverv og muligvis der blive arbejdsløs; saa kan den faa et Højskoleophold, maaske to — der har vist ogsaa været Tilfælde, hvor man har faaet tre — fuldstændig uden Vederlag og endda med Tilskud. Men de Vilkaar, man byder Landboudommen, at de i bedste Tilfælde faar $\frac{3}{4}$ af, hvad et Højskoleophold koster, godtgjort i Form af Tilskud, animerer ikke Ungdommen til at blive ved Landbruget. Det er de Forhold, der gør, at Ungdommen søger at komme ind under andre Vilkaar.

Den højtærede Statsminister omtalte i Trontalen forskellige Forhold af økonomisk og kulturel Art, men Statsministeren omtalte ikke med et Ord Kirkens Økonomi eller Statens Støtte til denne eller Kristendommens Betydning som kulturelt opdragende Faktor. Der er et gammelt Ord, som siger, at Mennesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar af Guds Mund, og dersom man ikke vil lægge dette til Grund baade for sine økonomiske og for sine kulturelle Betragtninger, kan man være ganske sikker paa, at saa bygger man paa en daarlig Grund, saa bygger man paa Sand. Nu kan man maaske nok hen-vise til og maaske ogsaa pege paa, at dansk Kulturliv staar højt, men dersom man vil lytte til Tidens Stemme, ikke Ugebladet „Tidens Stemme“, men den Stemme, som man hører, og som man mødes med, naar man ser paa de forskellige statistiske Udregninger, saa ser man tydeligt, at det Kulturliv, som vi er tilbøjelige til at rose os af, ikke har nær den Grund under sig, som var ønskelig. Der er Forskel paa Kulturliv. Man vil vel ogsaa fra Tysklands Side og maaske ogsaa fra andre Diktatur-landes Side hævde, at de i Øjeblikket har et højt Kulturliv, at der er Fremgang og Fremskridt i deres Kulturliv. Jeg tror, vi alle sammen i denne Sal kan være enige om, at det Kulturliv, man i disse Dage har vist os fra det sydlige Land, vort Naboland Tyskland, ikke er det, som vi anser for at være noget højt Kulturliv. Alle disse synlige Ting, som vi vel kan pege paa, er og bliver af timelig Karakter, men de usynlige Ting er de afgørende, dem, der har